

Новозеландска глумица Кери Фокс играла је 2001. године главну женску улогу у филму "Интимност", драми крцатој огољеним призорима секса, од којих су неки били несимулирани, прави. У најшокантнијој сцени, Кери орално задовољава свог партнера, што публика гледа у крупном плану, без икакве задршке, као и без илузије да је реч о илузији. Њен супруг, енглески новинар и писац Александер Линклатер, написао је јуна исте године текст за лондонски *Гардијен* под насловом "Опасне везе", о томе како се он осећао у вези са експлицитним сексом у "Интимности" у којем учествује жена његовог живота. Објашњавајући зашто су њих двоје, када су прочитали сценарио, донели одлуку да Кери ипак прихвати улогу у филму, Линклатер пише да је пресудило то што се од глумице захтевао само фелацио:

"Коначна дилема свела се на то да ли ће бити пенетрације. Логично или не, за мене је то била непресмотива граница, такође и за Кери."

Дакле, свако негде постави границу. Александру Линклатеру и Кери Фокс, ето, граница се налази између оралног и пенетративног секса. Прво је прихватљиво, друго није. Јасно и гласно, нема ту циле-миле.

Где је граница толеранције српског народа и друштва? После протеклих недељу дана, у којима је антисрпска хистерија у самој Србији доживела врхунац, на то питање је заиста тешко одговорити. Размере и количине увреда које овај народ може да поднесе а да не трепне – јер, ако трепне, изгубиће корак у европским интеграцијама – указују на то да би чак и Линклатер могао од Срба штошта да научи о трпељивости и попустљивости.

Стазама Јова Капичића

Отприлике када је Линклатер постављао свој, Срби су негде затурили свој праг толеранције. Почетком деценије, опседнут напрасним пријатељством са "међународном заједницом" и муњевитим економским опоравком које му је обећала нова власт, народ овдашњи изгледа је помислио да више нема потребе да се бави политиком, а поготово да, далеко било, брани неке своје интересе и национални понос. (Напомена за све млађе од 30 година: "понос" није интернет профил бившег начелника генералштаба, него једно

Шта све можеш у Србији кад је мрзиш

Пише: Миодраг Зарковић
уторак, 30 март 2010 12:37

наизглед сулудо, скоро изумрло осећање – рецимо, као да вам и није баш превише криво што сте се родили у Србији.)

У тако припремљен простор спремно је нагрнула војска професионалних разбијача државног и националног заједништва, традиције и морала. Окупљени махом у канцерогеном невладином сектору, медијима који зависе од Сороса али су иначе независни, као и по најутицајнијим политичким партијама, ови школовани титоисти укапирани су да их више ништа не спречава да трују српски јавни простор. Посебно су сваке године инспирисани током марта, када уобичајено имамо два повода (годишњица НАТО бомбардовања из 1999. године и годишњица "боље гроб него роб" демонстрација из 1941) да се преиспитујемо да ли смо били храбри, или глупи, или оба. Касније смрти Ђинђића и Милошевића само су додатно појачале мартовске Игре без граница "Друге Србије", како се тепа овој скупини плаћених намћора.

Никада, међутим, нису били толико ангажовани као овог марта. Ваљда мотивисани декларацијом о Сребреници, али и ретко инспиративним наступом Јова Капичића који им је нацртао шта све можеш у Србији кад је мрзиш, другосрбијански јуришници приредили су нам минулих дана својеврсни фестивал пљувања по сопственом народу и држави.

Какав би то антисрпски фестивал био без Иницијативе младих за људска права?! Никакав, дабоме – у четвртак, 25. фебруара, ова регионална невладина организација, коју одликује необична способност да сваким јавним иступом прекрши барем неки српски закон или члан Устава, извела је у најстрожем центру Београда дрску провокацију на тему Косова и Метохије.

Косово је сусед Србије

"Активисти и активисткиње покрета Моја иницијатива и Иницијатива младих за људска права су 25. марта уличном акцијом у Београду, код фонтане на Платоу између Филозофског факултета и Института Сервантес, симболично подсетили на злочине који су крајем марта и током априла 1999. године почињени над косовским Албанцима и Албанкама. У Кнез Михајловој улици активисти/киње су поставили црвени тепих. На једном се налазила табла са натписом Београд, на другом `Европска унија`, док је на средини тепиха обележена локација која симболише Батајницу, на чијем подручју је током 2001. и 2002. године из масовних гробница ексхумирано 709 скелета Албанаца и Албанки убијених на Косову. Порука акције је да је на путу ка ЕУ потребно суочити се са

Шта све можеш у Србији кад је мрзиш

Пише: Миодраг Зарковић
уторак, 30 март 2010 12:37

злочинима који су се десили на Косову и казнити одговорне за постојање масовних гробница недалеко од центра главног града Србије", стоји у извештају који је, касније истог дана, медијима проследила Иницијатива.

Потпуна слика о безобразлуку ове акције могућа је тек увидом у пропратни материјал, који је Иницијатива проследила уз саопштење. У електронској свешцици на десетак страна, насловљеној "Косово – Ископавање злочина", марљиви хроничари Иницијативе покушали су да сумирају терор који се сручио на косметске Албанце пролећа 1999. Какав терор, такво и сумирање: пун противуречности, логичких бесмислица и бруталних историјских фалсификата. Чег све нема у тих неколико текстова! Од оне лажи коју би чак и Џејмија Шеја сада било срамота да је изговори, како су српске снаге побиле десет хиљада косметских Албанаца, преко сведочења неименованих српских војника који признају најгора злодела али не и свој идентитет, па до отвореног позивања да Србија призна Косово као суседну државу ("Први сусед не може се посматрати као вечити непријатељ.")

Нешто, међутим, недостаје. Исто оно што никако да исплива на светлост дана већ пуних 11 година. Доказ о било каквом поводу за НАТО агресију на Србију. Тога у овој публикацији, као и на овој планети уосталом, једноставно нема. Сви наведени злочини, чак и да су се одиграли онако како Иницијатива тврди – а немамо ниједан разлог да верујемо у то, напротив, много је већа вероватноћа да је добар део измишљен/преувеличан – догодили су се после почетка бомбардовања. Ни слова о наводној хуманитарној катастрофи која је оних дана послужила администрацији Вилијема Клинтонa да припреми западну јавност за нападе на нашу земљу.

Како онда Иницијатива правда агресију? Врло једноставно. Србија је одбила план из Рамбујеа и зато је НАТО морао да интервенише:

"Због непотписивања споразума, Југославија је кажњена бомбардовањем", дословце пише у публикацији.

Манекени ОБК

Грозничаво се трудећи да ни једним јединим словом евентуално не контрирају званичној

Шта све можеш у Србији кад је мрзиш

Пише: Миодраг Зарковић
уторак, 30 март 2010 12:37

НАТО пропаганди, аутори из Иницијативе тако су дали себи за право да на више места описују бомбардовање као "покриће" за етничко чишћење које је српска власт спровела у јужној покрајини. Замислите, покриће! Као, Србија је једва чекала да је нападне најмоћнија војна сила у историји човечанства, како би протерала Албанце са Косова и Метохије. Такође, не би ваљда ни требало помињати да документа Хашког трибунала, па чак и уводне речи тужилаштва из појединих случајева, имају третман непорециве истине, нечега што је "свето писмо" политичких прилика на Балкану. Да није злокобно, било би језиво...

Наравно, док се српска војска и полиција помињу искључиво као силе репресије, безумља и злочина, дотле су Ослободилачкој војсци Косова намењени кудикамо пријатнији изрази. Најпре се помињу као "један број Албанаца који се одлучио на радикалнија средства борба за своја права" и то "посебно они млађи", да би касније "од раштркане групе герилаца ОВК прерастао у оружани покрет, а потом и оружане снаге".

Можете сада да претпоставите шта су све активисти Иницијативе младих за људска права, наоружани оваквим "подацима", причали пролазницима у Кнез Михајловој 25. марта. У сред бела дана, по изразито сунчаном времену. Дакле, у прометним околностима, када се "пола Београда" сјури у најпознатију улицу српске престонице. Оно што је, међутим, тешко разумети, јесте изостанак реакције Београђана на групицу безобразника који наглас и крајње отворено газе и брутално вређају достојанство овог народа. Да ли је то демократија – када се наметљива мањина руга и исмева већини? Да ли је то владавина права – да опскурна организација, наочиглед свих, беспризорно лаже о најболнијем државном питању ове измучене земље и глуми манекена за "оружане снаге ОВК"?

Како је, у крајњем случају, могуће да се нико од пролазника није успротивио перформансу Иницијативе?! Како је могуће да никоме није пало на памет да позове полицајце и затражи им да прекину срамотну акцију? Како је могуће да становници истог оног града у којем, не тако давно, званични председник државе малтене није могао да одржи митинг својих присталица, сада помирљиво дозвољавају шачици манипулатора да правдају НАТО агресију, која је свакако НАЈВЕЋИ и најмасовнији државни злочин у Европи после Другог светског рата?!

Вероватно би и поменути Линклатер, са почетка текста, одао Београђанима признање на "толеранцији".

Процеси и појаве

Истог дана када је Иницијатива оргијала по Кнез Михајловој, посланици владајуће коалиције представили су нацрт декларације о Сребреници. Иако је реч о НАЈНЕИСТРАЖЕНИЈЕМ злочину у Европи после Другог светског рата, непознати генијалци који су састављали текст предлога успели су да у једној реченици истакну кривицу српског народа не само за наводни сребренички геноцид – за који се сада може са сигурношћу тврдити једино то да се никако није догодио онако како је назначено у пресуди Хашког трибунала, јер је та пресуда заснована на суманутим сведочењима Дражена Ердемовића и занемаривању очигледног недостатка материјалних доказа – већ и за све сукобе на простору СФРЈ.

"Народна скупштина Републике Србије најоштрије осуђује злочин извршен над бошњачким становништвом Сребренице у јулу 1995. године, на начин утврђен пресудом Међународног суда правде, као и све друштвене и политичке процесе и појаве који су довели до формирања свести да се остварење сопствених националних циљева може постићи употребом оружане силе и физичким насиљем над припадницима других народа и религија, изражавајући при том саучешће и извињење породицама жртава због тога што није учињено све да се спречи ова трагедија", пише у првој тачки нацрта декларације, која је на овом сајту већ изазвала лавину критичких коментара.

Позабавимо се сада неминовним ширим контекстом оваквог документа. Дакле: наоружавање Словенаца, Хрвата и муслимана; дављење војника у Сплиту; Холмец; Насер Орић; Агим Чеку у садејству са Антом Готовином; Агим Чеку у садејству са Веслијем Кларком... све су то последице "процеса и појава који су довели до формирања свести да се остварење сопствених националних циљева може постићи употребом оружане силе и физичким насиљем над припадницима других народа и религија".

Стрељање голобрадих војника на словеначким граничним прелазима? Одговор на "процесе и појаве" у српском друштву! "Бљесак" и "Олуја"? Масакр у Кравицама? Грделичка клисура? Нишка пијаца? Седам стотина спаљених српских храмова? Погром од 17. марта? Реакције на "процесе и појаве у српском друштву".

У земљи у којој имате на милионе послушника – пре неколико дана, видели смо, пуна их је била Кнез Михајлова – владајућој коалицији биће довољно 126 таквих на правом месту и у право време, да би небулозни предлог претворили у злослутан законодавни акт са

несагледивим последицама.

Геноцид међу нама

Нормално, када је видео на колико мало отпора наилазе антисрпске идеје у центру Београда и у Скупштини Србије, главни муфтија Исламске заједнице у Србији Муамер Зукорлић није часио ни часа. Иначе склон оштрим речима, превазишао је самог себе у суботу увече у Новом Пазару, на свечаности организације чији је челник. Истичући да неће прихватити декларацију о осуди злочина у Сребреници уколико у њој буде фалило "једно слово од речи геноцид", Зукорлић је додао:

"Београд, као симбол власти, мора да зна да између нас и њега, између нас Бошњака као националног корпуса и Београда као осовине власти, постоји нешто што се зове геноцид."

"Хоћу да ми се докаже да је тај Београд спреман да уклони баријеру између нас, а која се зове геноцид, и то на декларативан и практичан начин. Бошњаци у Србији више не прихватају извињење, није им свеједно и зато тражимо да напишете геноцид", истакао је муфтија.

Рекао је још да је "први услов за нови геноцид заборављање и омаловажавање последњег геноцида". По том питању би му ваљало веровати на реч, пошто већ говори у име "бошњачке" нације (живо ме занима да ли је муфтија овако називао свој народ и пре 20 година). Онда би морао да буде упознат са покољима Срба које су у Првом светском рату, на територији Босне и Херцеговине, изводили тамошњи муслимани као добровољци у војсци Хабсбуршке монархије, а нарочито злогласна Друга босанска регимента. Ти злочини, вишеструко крволочнији од сребреничког "геноцида", били су у првој Југославији заборављани и омаловажавани, па су се поновили, у још већем обиму, у наредном рату: априла 1943. године у нацистичкој НДХ је, на подручју БиХ, основана по злу упамћена Ханџар дивизија, која није достигла војне успехе Друге босанске регименте из ранијег рата, али је зато превазишла њене злочине над српским становништвом. И ти су злочини, опет геноцидни по размерама које следи Хашки трибунал, заборављани и омаловажавани у другој Југославији, па су се поновили приликом њеног крвавог распада: не само у околини Сребреници, где су Орићеве формације побиле више од три и по хиљаде српских цивила, него и у Сарајеву, Мостару и широм БиХ.

Између Београда и Бошњака стоји геноцид, тврди муфтија? Богами, стоји неколико геноцида, ако ћемо искрено. А велико је питање да ли се овај наводни сребренички, једини за чију се осуду муфтија залаже, може и по једном параметру мерити са заборављеним и омаловажаваним претходницима.

Декларација о "Телекому"

После овакве салве што увреда на рачун Србије, што полузваничних позива на међунационалне сукобе овдашњих заједница, што залога да ће нам у будућности држава бити "на извол`те" одштетним захтевима из околних земаља, заиста бисмо мученом Александеру Линклатеру, оном са почетка текста, могли да одамо признање на чврстини и непоколебљивости. Вероватно није пријатно гледати на биоскопском платну властиту жену како, у име вајне уметности, орално задовољава другог мушкарца, али убеђен сам да је ипак много горе ово чему ми присуствујемо. Нацију и државу нам, на дневној бази, силују којекакви никоговићи, гладни нових српских страдања и понижења, а ми ћутимо и трпимо зарад вајних интеграција.

До сада смо већ морали да схватимо да власт коју смо изабрали на последњим изборима – ако смо је уопште изабрали ми, а не амерички и британски амбасадор – има преча посла од вођења рачуна о државним интересима и националном достојанству. Видите да се лидери владајуће коалиције не баве само ранијим српским злочинима, попут сребреничког, већ и будућим: схватили су да ми, овакви геноцидни какви смо, сто посто никада не бисмо продали "Телеком" Немцима, па су решили да унапред спрече тај великосрпски процес и појаву задржавања националног телефонског оператера.

Све је, дакле, на нама, колико год да нас има. На сваком од нас је да се увек, на сваком месту, супроставља даљем мрцварењу државе и нације које су нам створили часни преци. Грађанска непослушност и спонтани отпор су, у ситуацији у којој реалну политичку моћ имају само оне снаге које раде на штету земље, једини начин да претекнемо до следећег века.

Јер, ако нам деценија за нама, а нарочито недеља за нама, ишта говоре, то је да се овде увелико ради о биолошком, културном и моралном опстанку српског народа.

Шта све можеш у Србији кад је мрзиш

Пише: Миодраг Зарковић
уторак, 30 март 2010 12:37
